

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2190	Τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου & Ἑλένης Τρίτη 21 Μαΐου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Γιατί ἡ Ἐκκλησία τὸν ἀνεκήρυξε ἅγιο;

Β'. Πῶς κυβέρνησε τὸ κράτος του

Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, ἀγαπητοί μου, κατὰ θεία ἀποκάλυψι καὶ μέσα ἀπὸ δυσκολίες, βρῆκε τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ. Νίκησε τὴν εἰδωλολατρία, ἔγινε μονοκράτωρ τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας καὶ ἴδρυσε χριστιανικὸ κράτος. Ἐμπνευσμένη ἐνέργειά του ἦταν νὰ μεταφέρῃ τὴν πρωτεύουσα ἀπὸ τὴ Ῥώμη στὸ Βυζάντιο, ποὺ κατόπιν ὠνομάστηκε **Κωνσταντινούπολις**.

Τὰ ἐγκαίνια ἢ **γενέθλια** τῆς νέας πρωτεύουσας τιμῶνται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ὡς ἡμέρα ἁγία καὶ ἐορτάζονται κατ' ἔτος στὶς **11 Μαΐου**. Χίλια χρόνια κράτησε τὸ Βυζάντιο, καὶ λίγα κράτη προσέφεραν τόσες ὑπηρεσίες ὅσες αὐτό.

Καὶ τώρα ἂς δοῦμε τώρα πῶς κυβέρνησε τὸ βασιλείο του ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος.

Πῆρε, ἀδελφοί μου, ἅγιο κόσκινο καὶ **κοσκίνισε τὸ κράτος σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς**: στὰ δικαστήρια, στὰ σχολεῖα, στὸ στρατό, στοὺς πλουσίους καὶ στὴ φτωχολογία. Τί ἔκανε;

✳ Πρῶτο διάταγμα: **καταργεῖται ἡ σταύρωσις**. Ἔως τότε τρόπος ἐκτελέσεως τῶν ἐγκληματιῶν, κατὰ τὸ Ῥωμαϊκὸ νόμο, ἦταν ἡ σταύρωσις: σταύρωναν τοὺς κακούργους, καὶ αὐτὸ συντηροῦσε τὴν ἰδέα ὅτι καὶ ὁ Χριστὸς –ἀφοῦ σταυρώθηκε– τί ἄλλο θὰ ἦταν παρὰ κακοῦργος. Μόλις ἔγινε αὐτοκράτωρ ὁ Κωνσταντῖνος ἡ ποινὴ αὐτὴ καταργήθηκε.

✳ Δεύτερο διάταγμα. Προηγουμένως καὶ οἱ τελευταῖοι ἀλήτες ὕβριζαν ἐλεύθερα δημοσίως μὲ τὰ πιὸ ἀσχημα λόγια τὴν Παναγία καὶ τὸν βασιλέα Χριστό. Ὁ Κωνσταντῖνος ἔβγαλε διάταγμα: **ἀπαγορεύεται αὐστηρὰ ἡ βλαστήμια**. Ἄν ὕβριζες τὸν ἴδιο, δὲν σὲ τιμωροῦσε, ἦταν ἀνεξίκακος. Λένε ὅτι μιὰ μέρα κάτι κόλακες τοῦ κατήγγειλαν: –Κάποιοι εἰδωλολάτρες ἔσπασαν τὴν προτομή σου. Ὁ Κωνσταντῖνος, ἡρεμος, ψηλάφησε μὲ τὸ χέρι τὸ πρόσωπό του καὶ τοὺς λέει: –Ἐδῶ ἡ μύτη μου καὶ τὸ πρόσωπό μου εἶνε καλά, δὲν ἔχουν πάθει τίποτα· ἀ-

φῆστε τοὺς ἀνθρώπους... Τοὺς συγχώρησε. Ὅποιος ὅμως τολμοῦσε νὰ θίξῃ τὰ θεῖα, αὐτὸς δὲν ἦταν ἀνεκτὸς στὸ κράτος του.

✳ Τρίτο διάταγμα. **Κυριακὴ ἡμέρα** τὰ πλεούμενα στὸ Βόσπορο σταματοῦσαν, ἀμάξι δὲν ἐκινεῖτο, ἵπποδρόμια δὲν λειτουργοῦσαν, τὰ θέατρα ἔμεναν κλειστά: **σταματοῦσε κάθε κίνησης**. «Ἐν ἐκκλησίαις εὐλογοῖτε τὸν Θεόν, Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ» (Ψαλμ. 67,27).

✳ Ἄλλο διάταγμα. Μερικὲς φτωχὲς μητέρες στὴν ἀνάγκη, γιὰ νὰ ζήσουν, πουλοῦσαν τὰ μωρὰ παιδιὰ τους. Ὅταν ἔμαθε ὅτι ὑπάρχει τέτοια φτώχεια, διέταξε: **καμμία μάνα δὲν θὰ πωλήῃ τὸ παιδί της**: ἂν ἔχῃ ἀνάγκη, νὰ ἔρχεται στὸ βασιλικὸ ταμεῖο. Καὶ τοὺς ἔδινε ἐπίδομα, **κωνσταντινάτα**, νὰ τρέφεται ἡ μάνα καὶ τὸ παιδί.

✳ Πρὸ τοῦ Κωνσταντίνου λειτουργοῦσαν στὶς πόλεις πορνεία καὶ μάλιστα μέσα στοὺς ναοὺς τῶν εἰδωλολατρῶν. Ὅταν βασίλευσε αὐτός, **ἔκλεισε - σφράγισε ὅλα τὰ πορνεῖα**.

✳ Κατόπιν τί ἔκανε; Ἀνέθεσε στὴ μητέρα του, τὴν ἁγία Ἑλένη, νὰ ταξιδέψῃ στοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ ἐκεῖ δαπανῶντας χρήματα πολλὰ νὰ κἀνῃ ἀνασκαφὲς μὲ συνεργεῖα ἐργατῶν, ὥστε νὰ βρεθῇ ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ. Καὶ πράγματι πῆγε, ἔσκαψε, **βρῆκε τὸν τίμιον σταυρὸ** ποὺ οἱ Ἑβραῖοι τὸν εἶχαν ρίξει μέσα σὲ κόπρια, τὸν ὕψωσε ψηλά, καὶ ἐκεῖ ἔχτισε τὸν περίλαμπρο ναὸ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου.

✳ Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος στόλισε τὴ νέα Πόλι μὲ **λαμπρὰ οἰκοδομήματα**. Καὶ ξέρετε ποῖο ἦταν τὸ ὑψηλότερο; Ὅχι τὰ παλάτια. Τὸ ὑψηλότερο κτίσμα του ἦταν μιὰ κολώνα –σῶζονται λείψανά της–, **ὁ κίων τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου**: μιὰ κολώνα ψηλὴ, στὴν κορυφὴ τῆς ὁποίας τὴ νύχτα φεγγοβολοῦσε ὁ τίμιος σταυρὸς, ὁρατὸς ἀπὸ ἀνατολὴ καὶ δύσι, στεριά καὶ θάλασσα, καὶ στὴ βάσι ἦταν γραμμένο τὸ ῥητὸ «**Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς· ἀμήν**» (Φιλ. 2,11).

* Τέλος ὁ Κωνσταντῖνος ἔκανε καὶ κάτι μὲ τὸ ὁποῖο συνέδεσε τὸ ὄνομά του μὲ τὴν Ὁρθοδοξία· συνετέλεσε νὰ συνταχθῇ **τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεώς μας**, τὸ «Πιστεύω». Ὅταν παρουσιάστηκε ἡ αἵρεσις τοῦ Ἀρείου, συνεκάλεσε στὴ Νίκαια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τὴν Πρῶτη (Α') Οἰκουμένητικὴ Σύνοδο, στὴν ὁποία ἔλαβαν μέρος τριακόσοι δεκαοκτῶ (318) θεοφόροι πατέρες, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ ἅγιος Νικόλαος, ὁ ἅγιος Σπυρίδων καὶ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος· ἐκεῖ ἦταν καὶ δεσποτάδες καὶ παπᾶδες καὶ καλόγεροι, ὠρισμένοι ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἦρθαν μὲ τὰ στίγματα τοῦ διωγμοῦ (κομμένες μύτες, βγαλμένα μάτια, κομμένα αὐτιά, πληγὲς στὸ σῶμα). Καὶ ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος τοὺς προσκυνοῦσε λέγοντας· Δεηθῆτε καὶ γιὰ μένα τὸν ἁμαρτωλό!

Ἄλλ' ἀκούω τὸ διάβολο – δὲν τὸν ἀκοῦτε σεῖς; Τὸν ἀκούω νὰ λέη· –Καλά, ὁ Κωνσταντῖνος ἔκανε αὐτά, **μὰ τὰ ἐγκλήματά του**;... Χωρὶς νὰ ἄρνοῦμαι ὅτι ἔχει καὶ ἐγκλήματα, ἀπαντῶ.

* Πρῶτον. Ὅπως σᾶς εἶπα, κανεὶς δὲν γεννιέται ἅγιος, γίνεται ἅγιος. Τὰ ἐγκλήματα καὶ σφάλματα αὐτά, ποὺ ἀναφέρει ἡ ἱστορία καὶ τὰ ὁποῖα μεγαλοποίησαν ἄπιστοι συγγραφεῖς, **τὰ διέπραξε ὅταν ἦταν εἰδωλολάτρης**. Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος εἶχε μία ἐξέλιξι. Μπορεῖ νὰ ἀρχίσῃ κανεὶς μὲ τὸ Χριστό, καὶ νὰ τελειώσῃ μὲ τὸ διάβολο· ἐκεῖνος ἄρχισε μὲ τὸ διάβολο, καὶ τελείωσε μὲ τὸ Χριστό. Ἄρχισε κάποτε, ὅπως σᾶς εἶπα, νὰ συμπαθῇ τὸ Χριστιανισμό, καὶ κατέληξε Χριστιανός. Τὰ τέλη τῆς ζωῆς ἔχουν σημασία. Ἐμένα μὲ συγκινεῖ στὴ λατρεία μας ἡ αἴτησι «Χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικά, καὶ καλὴν ἀπολογίαν τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ αἰτησώμεθα» (θ. Λεῖτ.). Τὰ τέλη μας νὰ ἴνε χριστιανικά. Καὶ τὰ δικά του τέλη ἦταν χριστιανικά. Προαισθάνθηκε τὸ θάνατό του –σπάνιο αὐτό– καὶ διέταξε νὰ φτειάξουν τὸν τάφο του στὰ πόδια τῶν τάφων τῶν ἁγίων Ἀποστόλων.

* Δεύτερον. Ἐκανε κάτι συγκλονιστικό, ποὺ δὲν τὸ κάνει κανεὶς ἀπὸ μᾶς σήμερα τοὺς ψευτοχριστιανούς, κληρικούς καὶ λαϊκούς, καὶ γι' αὐτὸ πᾶμε κατὰ κρημνῶν. Τί ἔκανε; Ἐνα μῆνα προτοῦ νὰ πεθάνῃ, κάλεσε τοὺς ἀξιωματούχους τοῦ κράτους καὶ τοῦ στρατοῦ, κάλεσε καὶ τοὺς ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας, ἔβγαλε τὸ στέμμα ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ –προσέξτε– **ἔκανε δημοσίᾳ ἐξομολόγησι**. Ὡς βασιλιάς, εἶπε, ἔκανα αὐτό, κι αὐτό, κι αὐτό.... Ἐμεῖς ντρεπόμαστε νὰ ποῦμε τ' ἁμαρτήματά μας στὸν πνευματικὸ πατέρα –πολλοὶ δὲν πῆγαν ἀκόμη οὔτε μιὰ φορὰ νὰ ἐξομολογηθοῦν–, καὶ ἕνας Μέ-

γας Κωνσταντῖνος κάθισε σὰν μικρὸ παιδί καὶ τὰ εἶπε ὅλα. Καὶ μετὰ τὴ δημοσίᾳ ἐξομολόγησι **βαπτίσθηκε** (τότε βαπτίζονταν σὲ μεγάλη ἡλικία). Κι ἀφοῦ βγῆκε ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα, δὲν φόρεσε πλέον τὸ στέμμα καὶ τὴν ἀλουργίδα του· ἔφερε τὸ λευκὸ χιτῶνα τοῦ νεοφωτίστου, καὶ ἔτσι πέθανε, «ἐν λευκοῖς»· ἔτσι παρέδωσε τὴν ψυχὴ του στὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Τελείωσα, ἀγαπητοί μου. Ἄλλὰ προτοῦ νὰ τελειώσω, δὲ μ' ἀφήνει ὁ πόνος καὶ θέλω νὰ κάνω **μία σύγκρισι**· τί ἔκανε στὸ βασιλείο του ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος καὶ τί κάνουμε ἐμεῖς. Ὡς ἐκεῖνος ἀπηγόρευσε τὴ βλασφημία τῶν θείων. Στὸ κράτος μας, ἐνῶ κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ βλαστημήσῃ ἄρχοντες –ποῦ κι αὐτοὶ ἄνθρωποι εἶνε–, **χιλιάδες στόματα βρίζουν τὰ θεῖα**, κι οὔτε εἰσαγγελία οὔτε ἀστυνομία ἐπεμβαίνει. Ὡς ἐκεῖνος βασιλεὺς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου Κυριακὴ κανεὶς δὲν ἐργαζόταν· σήμερα **ἡ Κυριακὴ ἀτιμάζεται**, ἄδειασαν οἱ ἐκκλησιές.

Ὡς ἐκεῖνος βασιλεὺς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου ἔκλεισαν τὰ πορνεῖα· ἐδῶ **ἡ ἀσέλγεια ὑψώνει μὲ θράσος τὴν κεφαλὴ**, βρώμισε ὁ τόπος! Μὲ κάλεσαν ὡς μάρτυρα κάποιες γυναῖκες ἀπὸ τὸν Πόντο· ξεσηκώθηκαν οἱ μανάδες αὐτὲς καὶ πῆγαν νύχτα νὰ κλείσουν ἕνα πορνεῖο στὴ συνοικία τους· κι ἀντὶ νὰ πιάσουν τὶς πόρνες, ἔπιασαν αὐτὲς, καὶ τὶς δίκασαν σὲ ἕξι μῆνες φυλακῆ. Θεώρησα χρέος νὰ πάω νὰ τὶς ὑπερασπισθῶ (βλ. Κατερίνη, «Σπίθα» 243/1961 καὶ Λαζ. Τσακίριδη, Τὸ πέρασμα ἐνὸς ἀγγέλου). Ὡς ἐκεῖνος βασιλεὺς τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου μάνα φτωχὰ δὲν πουλοῦσε τὸ παιδί της. Σήμερα, μὲ προπέτασμα τὴν υἱοθεσία, **πωλοῦνται Ἐλληνόπουλα** στὴν Ἀμερικὴ σὲ Ἑβραίους (βλ. Νέον παιδομάζωμα «Σπίθα» 213/1959 μὲ φωτογραφία μωροῦ στὴν ἀγκαλιὰ Ἑβραίων καὶ Ἑθνικὰ προβλήματα, σσ. 217 κ.έ.)· ἡ πατρίδα χάνει χιλιάδες παιδιά.

–Τί φωνάζεις; θὰ μοῦ πῆ κάποιος· σ' ἐμᾶς τὰ λές; Νὰ πᾶς **νὰ τὰ πῆς στοὺς μεγάλους**.

Ἄπαντῶ. Ἄν μποροῦσα ν' ἀνεβῶ στὰ παλάτια, θὰ μιλοῦσα πιὸ αὐστηρά. Θὰ τοὺς ἔλεγα· Βάλτε τὸ αὐτάκι σας κι **ἀκοῦστε τὸν πόνον τῆς βασανισμένης πατρίδος**. Γιορτάζει ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος καὶ δὲν ἔχουμε οὔτε ἕνα φυλλάδιο νὰ δώσουμε στὰ παιδιά μας, νὰ διαβάσουν νὰ δοῦν ποιός ἦταν. **Ἄς βγάλη ἡ Ἀκαδημία ἕνα βιβλίον γι' αὐτόν**, νὰ κυκλοφορήσῃ παντοῦ. Καὶ πρὸ παντός, παραπάνω ἀπὸ βιβλία, **ἔσεῖς νὰ κάνετε ὅ,τι ἔκανε ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος**. Νὰ μὴν ἔχουμε μόνο τυπικὲς σχέσεις μεταξὺ ἐκκλησίας καὶ πολιτείας, ἀλλὰ νὰ ἔχουμε καὶ ζωὴ χριστιανική· νὰ μὴν ἔχουμε μόνο ταμπέλλα Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ Ὁρθοδοξία νὰ ἴνε παντοῦ.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**